

■ ■ ■ ■ ■ i naturalment, l'emprestit va tirar-se endavant sense obstacles ni dificultats.

Amb menys de quinze dies (ni a Nova York gasten tanta activitat) la plaça del Gra fou trasbalsada de dalt a baix. Un formiguer d'homes treballaven de nits i de dies, els carros no paraven, amunt i avall... Allò era un neguit... Allò era l'activitat desmesurada... Pales, picots, ploms, raspalls, paletes, taulons... tot anava en doina.

La plaça del Peix tan quieta, va veure's envaïda per les desferres de la plaça de la Corona, restant plena fins dalt, essent després distracció de la mainada que hi feia el «tobogant»; els carrers anexas a dita plaça quedaren intransitables, la pols dominava arreu. Les dones vivien tot el sant dia amb l'ai! al cor tement per llurs fills. Mentrestant, allà a la plaça del simbòlic monument no es respectava res. Ni les conduccions d'aigua! millor dit, aquestes es respectaren, però els propietaris varen pagar els plats trencats.

Pocs dies més tard va venir el rei a inaugurar el monument, resultant una festa molt lluida segons ens digueren. Nosaltres com que teniem mal de caixal no vam anar-hi.

El resultat de totes aquestes trifulques fou, que els dictadors de la capital del Vallès no en tingueren prou de votar l'emprestit de dos milions de pessetes, carregant per tant el contribuent, si no que a la plaça del Gra hi colgaren (segons hem llegit a «La Rambla de Catalunya») 170,500 pessetes més, que els ciutadans haurem de pagar si us plau per força.

A Granollers tot es fa per partida doble, en les eleccions bessonada, ara emprèstit i monument... Què vindrà després?

El nostre Ajuntament de l'any 1928 (E. P. R.) pot donar-se per satisfet de l'obra portada a cap. Ha estat un Ajuntament esplèndid. No desesperem de veure que un dia no llunyà llurs fills mateixos els tiraran en cara la seva manera *noble i generosa* de procedir.

Mai com ara, podem aplicar aquell adagi que diu: «Dels pecats dels pares els fills en van geperuts». Llàstima, però, que els justos havem de pagar per els pecadors.

Resum total: GRANOLLERS HA DE PAGAR 2.170,500 PESSETES.

Si això són les gangues de la Dictadura..., que no torni. O bé tindrem d'anar pel carrer ensenyant la céba o bé les conductores no donaran l'abast transportant mobles cap a altres poblacions.

ELL I JO

Al efectuar les vostres compres, tingueu present les cases que ens afavoreixen amb llur anunci

Els funcionaris municipals

Després de la xiulada sorollosa que va acompanyar als petits dictadors de Granollers en la seva caiguda estrepitosa, tothom va creure que a l'arribada del nou Ajuntament, un canvi absolut, radical, es produïria en el personal del Municipi.

La gent en parlava amb veritable entusiasme. Tothom es sentia satisfet del canvi que s'anava a operar.

El poble que sentia vives les injustícies i les nafres que se li havien inferit, comentava joiosa l'acabament de la tirania i senyalava acusant no tant sols el capítol principal, sinó a la seva colla de satèlits, mandataris seus, que des del Municipi havien secundat amb sanya i fruïció malèvoles, les disposicions dels seus principals.

Les reclamacions, nombroses, que a la casa de la ciutat arribaven, eren ateses les que venien recomanades per un bon padrí addicte a la seva política. Les altres, eren rebutjades sistemàticament amb un urc i una desconsideració tals, impropis d'uns funcionaris que esplèndidament els pagava la ciutat, la obligació dels quals era de servir gentilment i amb tota cortesia des d'el més alt al més humil dels ciutadans.

D'ací ha nascut l'aversion dels granollerins contra bona part dels funcionaris municipals, per no limitar-se a les seves funcions prescrites, els quals creient-se uns super-homes (salvant raríssimes excepcions) s'atribuïen càrrecs que no ostentaven, pensant-se que la plataforma revoltant del caciquisme no s'havia mai d'enderrocar.

Avui els senyors empleats poden donar gràcies que els successors dels seus *idolatrats* benefactors, siguin homes ja reposats, que no cerquen situacions violentes i enutjoses.

Si un ajuntament autènticament popular (elegit per la voluntat del poble) hagués assumit el govern de la Ciutat, ben segur que hauria castigat severament la vanitat i la gosadia d'aquests individus, fent-se solidaris del sentir general. I tothom ho hauria celebrat.

I ho hauria celebrat, no per rebejar-se sàdicament contra tot el què pogués recordar aquest temps passat de la Dictadura, sinó, únicament, senzillament, per a punir les ofenses rebudes d'ells directament.

Per damunt de l'interès de servir a uns senyors que arbitràriament regentaven el Municipi, (i que la ciutat ha d'elegir i per tant, tenen un càrrec eventual) hi ha l'obligació de servir amb tota equitat i amb tota cortesia, el poble que els manté i generosament els paga.

I mai, de cap de les maneres, els empleats no han d'excedir-se. I per més càndid i bonifaç que sigui el nostre poble, mai ningú no ha de denigrar-lo tractant-lo despectivament com si fòssim en un mercat d'esclaus.

JOAN MONTCLAR

El millor per l'estómac: **DIGESTONA CHORRO**. Preu 3 Ptes.